

Звемось українським народом!

Любов Геньба

Болем зболені дні і сни,
Ворогині ми із війною .
І душа з'ївши лантух солі,
В бій ішла б, де мої сини.
І не грішно взять автомат,
Шмагонути б по зайдах диких,
Моя ненависть надто велика,
Щоб усе відмотати назад.
Шлю прокляття на вашу матір,
Де свиняча її коморка,
У якій колисала орка,
Що навчивсь белькотать і вбивать.
Будьте прокляті через віки.
Кров'ю скраплене викую слово.
На землі моїй, ви — полова,
Це для раші ви вояки.
Зневажаю! Рубаю з плеча!
Українка я не остання...
На землі моїй обітованній
Зійдуть роси з усіх
кричань.
Буде завтра і буде час,
Буде пам'ять, що невмируща,
Убієнних легенькі душі
Будуть тихо радіть за нас.
А отам, де сонце встає,
На самісінькому, на сході:
Ми ще будемо, бо ми є!
І звемось українським народом!